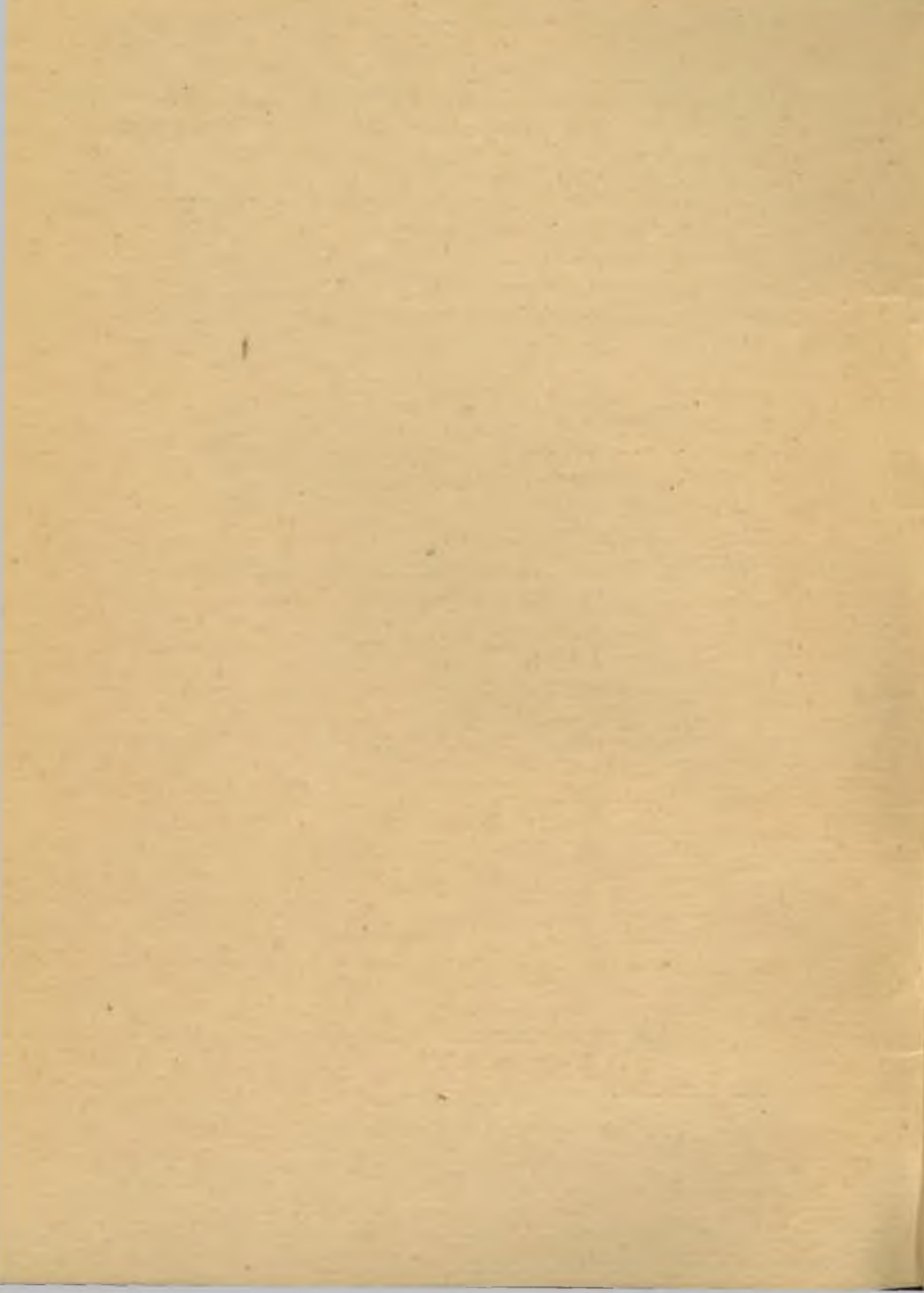

ABY SE DĚTI DIVILY

Pásmo pohádek Aloise Mikulky
a veršů z knížky Ilony Borské a Ivo Štuky
Svět se točí do kolečka
zpracovala a se souborem PIRKO
Krajského domu pionýrů a mládeže v Brně
nastudovala Jindra D e l o n g o v á

Kresby Marie H l o b i l o v á

Uvedené verše jsou z knihy Ivo Štuka a Ilony Borské "Svět se točí dokolečka". Hodí se dobře pro malý recitační kroužek dětí ze čtvrtých a pátých tříd. V našem případě to bylo sedm dívek a šest chlapců.

Děti stojí ve dvou řadách v mírném půlkruhu, na jedné polovině dívky, na druhé chlapci. Děti v zadní řadě se postaví do mezer, aby jim bylo rozumět a aby tím, že se kryjí, neztráceli kontakt s obecností. Báseň byla recitována staticky, protože pohybové řešení nevyplývá logicky z textu a bylo by naprosto samoučelné.

Označení	H 1,2 chlapecké sólo
	D 1,2 dívčí sólo
	----- chlapecký sbor
	----- dívčí sbor
	===== všichni

D.1. Ivo Štuka - Ilona Borská "Zámek".

Byl jeden zámek

H.1. u dveří.

Bydlelo v něm pět princezniček

H.2. králem byl zrezivělý klíček.

H.1. Kdo nechce, ať si nevěří.

Princezny měly na lůžku

rezavou měkkou podušku,

kteřá jim zbyla po mamince.

Čekaly stříbrného prince.

H.2. Jednou se nevrátil král klíč.

H.3. Nepřišel.

Táta klíč byl pryč !

H.1. Dcery si dělaly co chtěly.

D.2. Šuškały si jen o princovi,

D.3. jak přijde a co které poví.

Princ nešel

A tak rezivěly
I jejich zámek přikryl rez
hustý
jak bůhvíjaký les.

H.1. Nikdo tím lesem neprolez.
Princezny jsou tam ještě dnes.

H.1. Koho by ale napadlo
hledat ten zámek zrezivělý?
V té zemi se už nekradlo.

H.1. Tak nač by vlastně zámek měli ?

Druhou básně už děti nerecitovaly v sevřené skupině, ale rozvinuly pohybově v malé koncertní vystoupení, které uvádí dívka I, asi jako konferenciérka a D.2. - dirigentka. Každá na jedné straně jeviště. Děti začínají ve stejném postavení jako v předšlé básni.

D.1. vystoupí z řady a jde do popředí scény, oznamuje obecnstvu:

D.1. Rybí koncert

Směrem k dětem

V naší řece
usnesly se ryby:

Ryby mezi sebou

Ryby,
co nám pořád ještě chybí?

H.1. Nějaké to Holářío,

H.2. nějaké to Trádadá.

předstoupí

D.2. A proto se uspořádá

D.2. diriguje sbor

První Rybí Estráda !!

D.1. Navečer

v tání si měsíc myje hlavu.

Navečer

napíná řeka smyčce splavů.

A ryby,

vážně, žádný žert,

připravují se na koncert.

D.2. Dirigentka srovná ryby
do jednoho půlkruhu, na je-
jí pokyn se všichni hluboce
ukloní, pak se postaví D.2.
bokem a uvádí střídavě s D.1.

D.2. První byl sumec

vystoupí chlapec,
ukloní se a mlčí.

velmi krásně
mlčel dvacet řádek básně.

D.1. pokyne dalším chlapcům, D.1. Čtyři pstruzi,
kteří předstoupí a mlčky
parodují pěv. sbor

byli druží,
přemlčeli píseň,
která byla v módě:
Teče voda proti vodě.

Dirigentka sbor diriguje.
Pstruzi mlčky pohybují ústy.

Předstoupí nejmenší
dívky

D.2. Taký malé bělice
klaněly se velice

D.2. přejde do rytmizova-
ného přednesu, při kterém
naznačují bělice twist.

a pak v rytmu,
který dával jez,
zamlčely prima džez.

D.1. Byl to koncert jak se sluší-
a to ještě

D.2. předstoupí před sbor
a dává najevo svou nespoko-
jenost (nesmí přehnat)

na mou duši
dirigentka štika vzdychá,
že prý ryby
v řece Dyji
mají lepší melodii,
lepší notu toho ticha!
Jak to vím?
Nepovím!

Dirigentka začne dirigovat
sbor, který velmi tiše před-
náší. Ještě tišeji.
Po malinké pauze velmi
nahlas

Řeka o tom šplíchá,
když jste večer zticha,
zticha.....

zticha!!!!!!

Další básně s pouťovou tematikou (Turecký med, Kolotoč Kouzelník, Maringotky) jsou svým zaměřením velmi vhodné pro pohybové scénické provedení. Pokusili jsme se bez rekvizit, na holé scéně, navodit pouťovou atmosféru jen hrou dětí. Vystoupení nepotřebuje oponu, protože děti na scénu přibíhají a společně odcházejí. Bylo by proto vhodné i pro takové kroužky, které nemají možnost vystupovat na jevišti.

Pouť.

Na scénu vbíhá D.1. Zastaví se a volá na ostatní děti, které přibíhají za ní.

D.1. Poslouchajte, děcka,
půjdem do Turecka,
jsou tam hory medu,
já tam zítra jedu.
Naberu si do fezu,
i mamince dovezu.

Z hloučku dětí vyjde H.1. a odpovídá.

H.1. Já bych tam jel hned:
co kdyby ten med
zatím někdo snědl!

Jeden chlapec se mírně ohne a vytvoří tak prodejní pult. Za něj se postaví prodavač a vykřikuje...

Text není přesně stanoven. Když přijde poslední kupující (kupující postupovali ve frontě) zavolá prodavač že je

H.2. Turecký med, prosím. Po koruně, za korunu -pro mamin-
ku - pro tatínka-netlačte se,
prosím, pro Mařenku-pro
Frantíka atd.
Vyprodáno !!

H.3.,na kterého už nevyšel turecký med, jde zklamaně do popředí scény a recituje

H.3. Když jsem byl na pouti,
zpívali kohouti
s kolotočem.

Ostatní děti zatím vytvoří
uprostřed jeviště kolotoč.
Jen D.2 a 3. zůstanou v po-
předí, na opačné straně je-
viště než H.3.

Kolotoč se roztáčí.

Kolotoč se točí.

Kolotoč se zastavuje.

Kolotoč se znovu roztočí,
děti na obvodu, podle toho,
které je zrovna v popředí,
střídavě recitují

V závěru se děti pustí
a sednou si ve skupince
na zem.

H.3. si sedne k ostatním dě-
tem. Z hloučku dětí vstane

H.4. a pohybuje rukou, jako
by v ní měl kouzelnickou hůlku.

Pouťová píšťalo,
mně se hned stýskalo,
nevím po čem.

D.2. Svět letí dokola
barevně plápolá,
to je svátek

D.2. Vítr mne lehce zdvih,
nese mne v ulicích
z cukrlátek.

D.3. A když se zastaví
koníček skákavý,
kdo to přečká?

1. Vždyť já mám nejradši,
2. Když se svět roztáčí
3. dokolečka!

H.3. Když jsem byl na pouti,
zpívali kohouti,
s kolotočem.

Pouťová píšťalo,
mně se hned stýskalo,
nevím po čem.

H.4. Kouzelník Barnabáš,
ten má hůlku!

některé děti udělají kotrmalec.

smí se houpat,
smí se houpat
s oblohou.

Děti vytvoří tři krámky a to tak, že se vždy dvě postaví vedle sebe, chytí se za vnější ruce před tělem a zdvižením a spojením vnitřních vytvoří stříšku. Třetí dítě se do krámku postaví a vykřikuje:

1. stánek: Horké párky, rraďte prosím horké párky s hořčicí...atd.
2. stánek: Perníková srdce. Pardubický perník, kupte prosím...atd.
3. stánek: Zmrzlina-dobrá-jahodová-vanilková.

ostatní děti jdou od krámku ke krámku nakupovat. Když přijde H.6. k poslednímu stánku, děti utichnou.

H.6. Na krok od stánků a standů,
od husarů z marcipánu,
domečky jak skříňky.

Děti s napětím sledují H.6.
a živě reagují na jeho přednes.
krámky se pustí

Jsou tam otevřené dveře,
krotitelka dravé zvěře
peče palačinky.

D.5. Kuchyně má čtyři kola,
máma domů děti volá:
Pojďte na večeři!

Na zavolání děti přebíhají
na levou polovinu jeviště a
pomalu se řadí do zástupu.
Jen dvě zůstanou v popředí a
chytnou se za ruce a dělají

Šňůru na prádlo. D.6. věší prádlo

D.6. Vít k šňůře přivázený
suší sukni mořské panny
kousek od těch dveří.

Všechny děti utvoří zástup a
chytnou se v pase. V čele sto-
jí H6, chlapec za ním se ohne
a jemu si na záda sedne trakto-
rista.

H.6. Zítra ráno traktor krotky
odveze ty maringotky
někam za Jablonec.

Traktor se rozjíždí a odváží
děti za scénu. Všichni volají

Pouti bude konec.

A. Mikulka "Aby se děti divily" - Záznam vystoupení souboru Pírko.

Poznámky.

Počet dětí není přesně stanoven. V našem případě při plném obsazení vystupuje 9 malých dětí (1-2-3. třída)

15 větších dětí (7-8-9. tř.)

2 oddíloví vedoucí (17 - 18 let).

Vypravěč, který pohádky uvádí a uzavírá, byl oddílový vedoucí.

Větší děti: 12 vypravěčských textů, 2 oblaci, měsíc, král, kuchař, Stříbrokoníček, Hihisůvička, farář, úředník, paní učitelka, babička, zvon Bimbula, zedníci.

Malé děti : 2 oblaci, velbloudátka, moucha, vojáci, školáčky, zvoneček Bimbuláček.

Stavba scény :

V textu není přesně popsána stavba scény, která se rozvinula v drobné pohybové study, plné vlastních nápadů dětí. Menší přestavby v první části stavěli tři chlapci, při větších pomáhali i ostatní. Stavba měla svého "mistra", který přicházel na scénu vždy první a stavbu řídil.

Rekvizity :

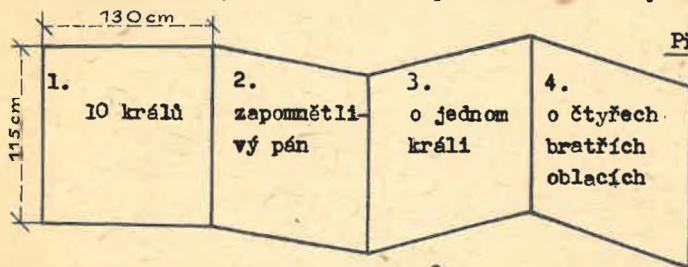
Drobné rekvizity byly plošné (z lepenky) :

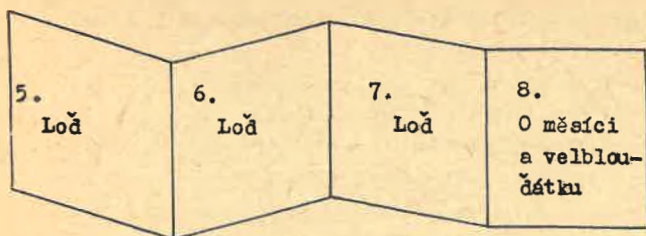
televizor, kufr, razítko, rolnička, 7 konů

a z papíru: královská koruna, kuchařská čepice, 7 vojenských čepic.

Děti byly oblečeny v obyčejných letních šatech.

Leporelo bylo po obou stranách pokresleno obrázky k pohádkám

Zadní strana

Celkem 8 kostek v pastelových barvách.

Alois Mikulka :

ABY SE DĚTI DIVILY

Na prázdné jeviště
přichází první vyprá-
věč (autor), který si
začíná vymýšlet :

Jednou jsem kamsi šel a nevím, co mě to
napadlo - dívám se nahoru a hle: ve vzdu-
chu byla cihla. Hledím na ni - nepadá dolů,
nestoupá nahoru, nic jí nepodpírá, na ni-
čem nevisí. Docela klidně si trčí ve vzdu-
chu, jako by byla měsícem nebo hvězdou.
Myslím si: Tohle je mi pěkné! Ještě někomu
spadne na hlavu.

Šel právě kolem zedník s fajkou v puse.
Povídám mu: Podívejte se tamhle! On se tam
podíval a povídá:

zedník : Cihla.

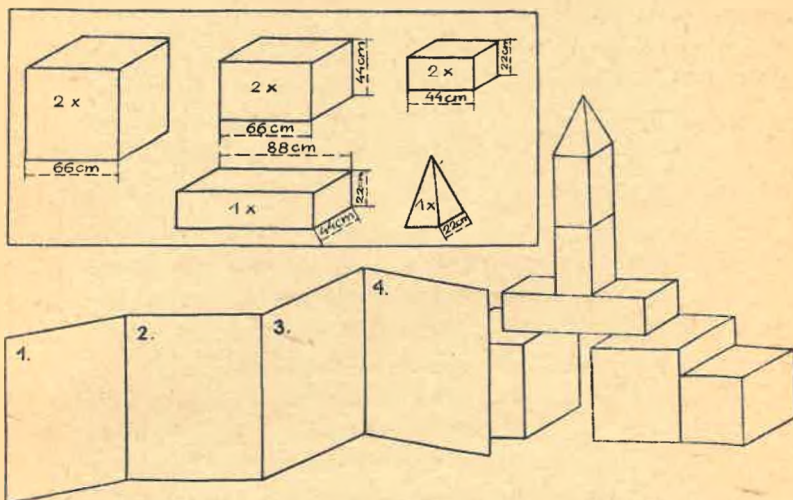
vyprav. A chtěl jít dál. Ale já honem povídám: A
co kdyby ta cihla spadla někomu na hlavu?
Tu se ten zedník zastavil a povídá:

zedník : To je pravda!

vypr. Začal volat a přiběhli jiní zedníci, všich-
ni se dívali na tu cihlu a říkali:

zedníci : Takhle to nemůžeme nechat!

vypr. Postavili hned lešení a chtěli cihlu ně-
 zedníci přinesou nej- jak podepřít.
 dříve leporelo(lešení), I podstrčili pod ni jinou cihlu
 pak postupně přinášejí a potom ještě jednu,
 jí kostku za kostkou ale pořád se jim to nezdálo dobré.
 a staví dům. A tak podstrkovali
 a podpírali
 a nastavovali
 a rozšiřovali,
 klenuli
 a vyzdívali,
 až kolem té cihly postavili celý dům, jak
 už to zedníci dovedou. Teprve potom si
 všichni zase zapálili fajčky
 a šli spokojeně domů.

Na největší kostku
 se usadí rodina s
 televizorem
 středem domů prolé-

Do nového domu se nastěhovali lidé a děti
 a zvířátka - pejskové a kočičky
 a také já. Já až došla nahoru, až pod
 samou střechu. Přes den leštím hvězdy, aby

zají děti a schováva- v podvečer zářily, a v noci vymýšlím po-
jí se za leporelo. hádky dětem,

Děti vystrčí hlavy za
leporelem a společně
řeknou :

aby se děti divily.

Všichni odběhnou, jen za druhým dílem leporela zůstanou schování vypravěči pro příští pohádku. Stavba se nemění. Jedno z malých dětí jde pohádku ohlásit.

Dítě :

Nemůže si vzpomenout, První pohádka bude o ...bude oooo.... ta
co má uvést, až uvidí to není, ta taky ne...už vím :
příslušný obrázek na O zapomnětlivém pánovi.
leporelu

Nejprve vystrčí hlavu V.1
prostřední vypravěč, přemýšlí a pak vytáhne za
vlasy V.3, po chvíli V.1
který začne vyprávět :

Byl jednou jeden pán, a ten byl
hrozně zapomnětlivý. Neustále něco
hledal, pořád si nemohl na něco
vzpomenout. Už si i koupil takový
červený zápisníček se žlutou tužtič-
kou a do něho si všechno pečlivě za-
pisoval, aby opravdu nic nezapomněl.
Nakonec však někde zapomněl celý zá-
pisníček i s tužtičkou a zase si ne-
mohl vzpomenout kde.

V.2. Řezal jednou ten zapomnětlivý pán
dříví na topení a přemýšlel při tom, .
nezapomněl-li náhodou něco. Tuze přemýšlel, a mezitím pilně řezal. Přerázl polínko, ale řezal dál, protože byl zapomnětlivý a zapomněl, že už to stačí. Řezal, řezal, přerázl dřevěnou kozu, potom přerázl špalek se sekýrou a pořád přemýšlel o tom, co

zase zapomněl. Pak přerázl celou
kůlničku

V.1. potom dvorek

V.2. domeček s červenou střechou,

V.3. pak louku,

V.1. potok,

V.3. pole a les.

V.2. A řezal a řezal a přemýšlel, zdali
na nic nezapomněl, ale na nic nepři-
cházel. A jak tak pořád řezal, ruka
mu začala umdlévat a tu si ten zapo-
mnětlivý pán přece jen vzpomněl, že
už by toho řezání mohl nechat. A zů-
stal civět, celý vyjevený nad tím,
co udělal. Vždyť málem rozřízl celou
zeměkouli na dvě půlky jako meloun.

V.3. I nezbylo mu, než utíkat domů pro
kbelík lepidla a štětec a slepit za-
se všechno pěkně dohromady. Protože
byl ale zapomnětlivý, přilepil zase
i to uříznuté polínko. Když si toho
konečně povšiml, povzdechl si, vzal
pilu a začal to polínko řezat znovu.
A zas to začalo všechno od začátku.
Hrůza hrůzoucí! Jestli k němu někdo
nezašel a nevzpamatoval ho, snad tam
pořád ještě řeže a řeže

V.1. a lepí

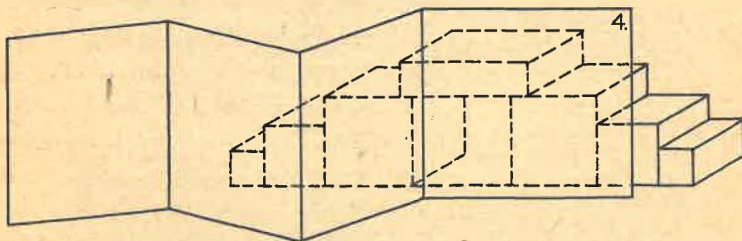
V.3. a zase řeže

V.1. a vzpomíná

všichni: na co zase zapomněl.

Vypravěči zmizí za lepo-
relo.

Přijdou zedníci a upraví scénu tak, aby kostky za lepopřelam vytvořily praktikábl, po kterém se dá chodit. K této pohádce patří obrázek č. 4 (lids), jak hrabou na louce seno. Nad tímto obrázkem je nejvyšší bod praktikáblu.
Vypravěč(ka) se postaví na levý okraj scény.

Pohádku ohlásí nej-
menší mráček :

Jedna... dvě... tři... čtyři !
Další pohádka bude O čtyřech brat-
řích oblacích
Já jsem ten nejmenší... ululánek.

Mráci předcházejí postup-
ně před lepopřelam a před-
stavují se

Vypr. Po obloze šli čtyři bratři oblaci.
První byl zamračený bručoun. Druhý
byl bílý oblak s větrnou vlečkou.
Třetí byl smějící se růžový oblak.
A ten čtvrtý, nejmenší, byl obláček
jak beránek.

Mráci zpívají a jdou po
kostkách jako po obloze:

Šli po obloze pěkně za sebou podle
velikosti a zpívali si
Houpy hou - mraky jdou - modravou -
oblohou...
Houpy hou - mraky jdou - modravou -
oblohou...

Mráci jdou znovu po kost-
kách, ale odděleně
jde zamračený první mrak.

vypr. I šli nad lukami, kde lidé sklízeli
seno. Když uviděli prvního bratra,
zamračeného bručouna, začali pobíhat
jako mravenci a rychle shrabovali

seno do kopek. Potom si natáhli
pršipláště a čekali, že bude pršet.
Ale zamračený bruchou si jich ne-
všiml a šel dál a nepršel.

druhý mrak se otáčí a dělá
vitr

Potom přišel bílý oblak s vlečkou a
lidé měli strach, že jím roznoší se-
no po celém kraji. Ale bílý oblak
s větrnou vlečkou šel nevšímavě a
jenom zíval. Potom přišel růžový ob-
lak a už zdáli se usmíval. Lidé se
radovali, že je nepohoda beze škody
minula. I svlékli pršipláště a roz-
hazovali seno, aby se dosušilo. A tu
přišel obláček beránek. Byl to tako-
vý malý ululánek a zrovna nad tou
loukou se mu to stalo. Lidé mu hrozil-
li, ale když viděli, jaký je maličký,
jenom mávli rukou. Stejně udělal jen
tak malou loužičku, že to ani za řeč
nestále.

druhý mrak se usmívá

přiběhne ululánek a nad
loukou si čapne

I utíkal tedy obláček beránek za svý-
mi staršími bratry. A šli zase po
obloze za sebou podle velikosti a
zpívali si :

zase jdou všichni za sebou
po kostkách a zpívají

Houpy hou - mraky jdou - modravou -
oblohou

Houpy hou - mraky jdou - modravou -
oblohou

Scéna zůstává stejná. Další vypravěč je schován za
prvním dílem leporela, na kterém je deset králů.

Vypravěč vystrčí hlavu za
prvním dílem lep.a ohlásí: O deseti králích

vypr. Byla tabule a na ní deset králů.

Během vyprávění obejde
vypravěč leporelo a vrátí
se k obrázkům králů

Seděli zamračeně na trůnech a tajem-
ně šuškali a šeptali jeden druhému
do uší a dávali si tajná znamení a
vypadalo to, že něco strašného při-
pravují. V očích měli jeď, a nože
přeostře a oheň a zlo. Bylo kolem
nich úplně černo od jejich myšlenek.
Kdo šel kolem té tabule, zůstal stát
a díval se, co to je, co to těch de-
set králů přestrašného chystá, koho
že prvního dají oběsit a koho rozpá-
rat a komu oči vyškrábat. Strach
vjížděl lidem pod kůži, až ji měli
jako oškubané husy. A králové šep-
tali a svítili hrůzostrašně očima a ne-

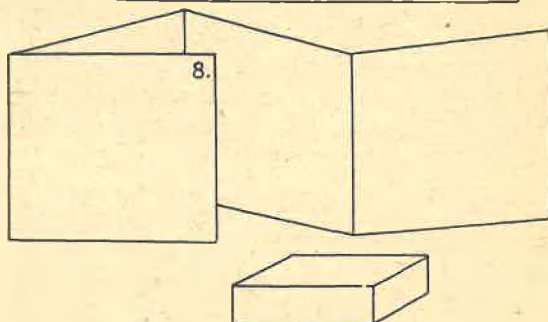
V závěru vyprávění "smaže"
vypr. obrázek tím, že otočí
první díl leporela tak, že
se ukáže obrázek na zadní
straně.

vím, jak by to bylo dopadlo, kdyby
nepřišel pan školník v modrém pláští
a neutřel tabuli mokrou houbou. A
bylo po králi a po strachu.

Zedníci přenesou dlouhou kostku před leporelo a upraví
kostky za leporelem tak, aby se po nich dalo chodit.
První zedník donese v náručí velbloudátko (má totiž
v nožišce trn) a položí je na kostku.

Vypravěč(ka) stojí vpravo.

K této pohádce patří osmý díl leporela(hračkařský krám)

Velbloudátko sedí na
kostce a hlásí :

Další pohádka bude o měsíci a vel-
bloudátku. Velbloudátko jsem já a
měsíc je Jura.

Měsíc jde po kostkách
a zůstane stát nad vel-
bloudátkem.

vypr. Šel jednou měsíc po obloze, a když
byl nad Afrikou, uviděl tam cosi na
poušti. Podívá se lépe - růžové vel-
bloudátko! Zastaví se, dívá se ješ-
tě lépe - vidí, že pláče. Povídá mu:

Měsíc Co ty tu děláš? Všichni lidé, děti,
zvířátka, všechny květiny spí, a ty
ještě nespiš, a ještě tu pláčeš, co
je tohle za pořádek?

Velb. Ále -

vypr. povídá růžové velbloudátko -

vel. zapíchlo jsem si do nožičky trn, bo-
lí mě to a nemohu spát.

vypr. A plakalo dál.

M. No to je pěkné,

vypr. povídá měsíc,

M. co mám teď s tebou dělat? Neplač!

vypr. utřel velbloudátku sopílek-

M. ukaž nožičku, podívám se na to!

vypr. Zasvítíl na nožičku, uviděl trn, vy-
táhl ho ven a pofoukal ránu stříbr-
ným větříčkem, a ten je věru lepší
než penicilín. Hned to přestalo bo-
let. Růžové velbloudátko bylo rádo
a měsíc byl také rád, že se mu to
povedlo. Ještě nikdy nic takového
nedělal.

vel. Je j, strýčku, vy jste hodný - vy
jste doktor?

M. Na,

vypr. povídá měsíc,

Měsíc sejde k vel-
bloudátku a sedne
si k němu.

M. já jsem ... Co vlastně jsem? Jsem taková noční stráž, dávám tady pozor, aby bylo všechno v pořádku, aby všichni spokojeně spali a vůbec, ne. A jakpak se jmenuješ?

vel. Já nevím,

vypr. povídá velbloudátko,

vel. já ještě nechodím do školy.

M. Aha,

vypr. povídá měsíc,

M. hm.

vel. A strýčku,

vypr. povídá růžové velbloudátko,

vel. když tak chodíte po obloze, svezete mě kousek s sebou, svezete aspoň kousilíneček?

vypr. Měsíc zakašlal,

Měsíc si posadí velbloudátka za krk "na koníčka" a pomalu s ním přechází po kstkách.

M. chrm, chrm, ono se to nesmí, ale že jsi to ty, zamhouřím jedno oko, vlez si na rožek, tak, drž se pěkně - a jedeme.

vypr. Vyhoupili se na oblehu a jeli - to vám to bylo pěkné! Všechno bylo dobře vidět, protože měsíc na všechno pěkně svítil. Přijeli nad město a měsíc povídá :

M. Teď ti něco ukážu!

Měsíc postaví velb. na zem.

vypr. Sestoupili do ulic - a to se růžové velbloudátka divile. Ještě nikdy něco takového neviděle. Měsíc už chtěl jít pryč, ale růžové velbloudátka vedle stále svou :

vel. Počkej, strýčku, ještě na tohle se podívám, počkej, ještě tohle a tuhle!

vypr. Měsíc už byl netrpělivý a říkal mr:

M. Tak už pojď, pojď!

Přijdou k dílu lepore-vypr. A tu uviděle růžové velbloudátke za
la, na kterém je hrač- výkladem takovou malinkou stříbrnou
kářský výklad a rolnič- rolničku. Otevřelo pusu, dívá se na
ka. ni, a povídá :

vel. Strýčku, já bych moc chtělo tuhle
rolničku, kupte mi ji!

M. Co tě to napadá,

vypr. brání se měsíc,

M. teď je zavřeno, pojď, pojedeme zase
dál!

vel. Já chci tu rolničku,

vypr. plakalo velbloudátke, protože bylo
malé a nemělo rozum. Měsíc se díval
ustrášeně na všechny strany. Ale kde-
pak velbloudátke! Plakalo, že tu
rolničku chce a chce. Co měl měsíc
dělat? Podíval se, kolik rolnička sto-
jí, vzal rolničku a položil na její
místo peníze. To se asi ráno prodá-
vačka divila! Potom šňůrečkou přivá-
zal růžovému velbloudátke rolničku
na krk, utřel mu slzy a povídá :

Měsíc vezme velbloudě M.

už jen na záda a jdou

opět po kostkách,

měsíc je nabručený.

Teď máš, co jsi chtělo. Nasedat na
rožek a alou spát! Jedeme!

vypr. Celou cestu brblal něco pod fousy,
ale to jen tak, víte, je už starý,
tak dlouho už chodí po obloze, ani
sám neví, jak dlouho, a najednou ta-
kové malé velbloudátke chce rolničku,
tuhle zase trn vytáhnout, anebo:

M. strýčku, voz mne, vykládej, strýčku,
pohádku a pojď se s námi koupat a
udělej, strýčku, kotrmelac.....

Měsíc položí velblou-
ďátko na kostku

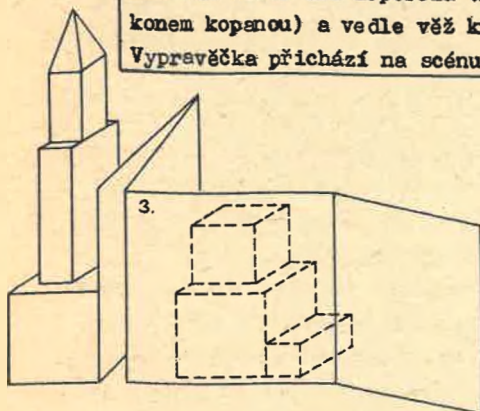
vypr. Tak si brblal a hudoval, ale po-
tom složil růžové velblouďátko do
travičky, kde bylo nejvíc jahod,
dýchl na ně stříbrný větříček, co
je lepší než penicilín a ono hned
usnulo. Měsíc se vyhoupl na oblohu,
nakroutil si vousy a ujížděl vážně
do remízy. Však už přicházelo ráno.
Když se velblouďátko ráno probudí-
lo, myslelo, že to všechno byl jen
sen. Vyskočilo, a tu: cink, cink -
rolnička mu zvoní na krku. To se
zaradovalo! Všechna velblouďátka
hned chtěla také takovou rolničku.

Vběhnou malé děti
a žadoní:

Vypravěčka napomíná
děti a odvádí je paní
učitelka.

děti Já chci také takovou rolničku! Já
chci tu rolničku!!
vypr. Ale kde ji vzít? S měsícem už není
žádná řeč. Už prý nikoho nevozí.
Není žádný vozíček. A potom: noc je
na spaní a ne na toulání.

Další přestavba je složitější. Zedníci musí postavit
za leporelem trůn, na kterém bude sedět král a před
ním bude třetí díl leporela (kluci, jak hrají pod bal-
konem kopanou) a vedle věž královského hradu.
Vypravěčka přichází na scénu.

Další vypr. chce uvést pohádku, ale král není na svém místě. Proto se vrací a krále přivádí se zákulisí a dokončí úvod.

Pátá pohádka bude
o jednom, ----- Pátá pohádka bude
o jednom králi

Král se posadí na trůn
vypr. Byl jednou jeden král a ten měl ze všeho nejraději švestkové knedlíky s mákem. Nic jiného jej ani nezajímalo. Přišel k němu jednou kuchař a povídá :

Kuchař přijde k trůnu
kuchař: Králi, už nikde nemají švestky a mák.

Král : To nevádí, hlavně že mi předložíš švestkové knedlíky s mákem, už jsem bezmála hodinu tu dobrotu neměl v puse, trvá ti to celou věčnost!

vypr. Kuchař mu povídá:

kuchař: Když nejsou švestky a mák, nemohou být ani švestkové knedlíky s mákem, to dá rozum, ne?

vypr. Ale král se pořád usmíval :

král : Kuchaři, ty šibale, moje švestkové knedlíky s mákem že nemohou být?

vypr. A mrkal na kuchaře čtverácky a dělал na něj ukazováčkem :

Král : tytyty !

vypr. Kuchař jenom vážně vrtěl hlavou, že to opravdu není možné. A tu teprve král vykulil oči a vybafl :

Král : A co tedy bude jíst? Vždyť umřu hladu!

vypr. Kuchař jen bezradně pokrčil rameny a král se dopálil :

Král : Hrom do toho! Prachobyčejné knedlíky s mákem a nejsou? Tak tedy kvůli

těm knedlíkům udělám válku. A hoto-
vo!

Děti přijedou na dřevěných koních a mají papírové čepice.

vypr. Vyšel na balkon a zapískal na přístavku a hned tu stálo vojsko připravené v plucích.

Král volá :

Král : Vojáci! Rozkutejte třeba celou zemi, ale bez máku a bez švestek se mi nevracejte, nebo vás rozsekám na cucky!

vypr. Vojáci řekli :

děti : Hurááááá!

Děti odjedou na koních do zákulisí

vypr. a rozjeli se do celého světa. Rozjeli se, ale málo platné, když jednou nejsou švestky a mák, může se král ukřičet a vojáci se mohou uběhat, nic nevyběhají. Kde není, ani voják nenajde.

Král zatím čekal. Kuchař mu nosil všelijaké dobroty.

Kuchař: Kačičku do zlatova upečenou, posázenou třesínkami, palačinky s tvarohem a s jahodovou marmeládou, brambůrky s pažitkou a s kyselým mlékem-

vypr. a král se jenom ošklíbal a zlobil se:

Král : Nemohu ty tvoje patlaniny ani vidět.

vypr. Všechno to vyházal z okna. Pod oknem hráli kluci kopanou. Byli celí ušmouhovaní, vrhli se na ty dobroty a všechno to snědli. Král mezi tím dostal chuť alespoň na tu pečenou kačičku, ani ta už nebyla. I rozběhl se za kuchařem, ale ten už měl sbalený kufr a uraženě řekl :

Kuchař: Mějte se tu pěkně, když se vám moje služba nelíbí, mohu jít. Mě vezmou

Moucha přiletí k
trůnu a sáhne králi
na nos

Děti už bez koňů
a čepic

Král se jde za leporelo
vymění korunu za pla-
catou čepici,

všude rádi, ale co s vámi? Aha!
vypr. Praštil dveřmi, až se zámek otřásl-
a král tu stojí, celý udivený, a
zírá, zírá, ale marně, protože nikde
nikdo. Tu mu na nos sedla moucha a
povídá :

moucha: Tak už jsi dokraloval! Král bez vo-
jáků a bez kuchaře není král.

vypr. To jsem totiž zapomněl říci, že
všichni ti vojáci, co je král poslal
do světa a co nikde nemohli najít
švestky ani mák, svlékli uniformy a
řekli si :

děti : Proč bychom se vraceli? Dát se roz-
sekat na cucky? Má úcta - hledejte
si nás!

vypr. Stali se vším možným, jenom na vojá-
kování už ani nevzpomněli. Král se
divil, co mu to moucha povídá :

Král : Koukejme se, možná že máš pravdu,
nojo, ale co teď?

vypr. Moucha si chvíli důležitě umývala
přední nožičky a potom řekla :

moucha: No nic se nedá dělat. Ale ty budeš
muset něco dělat, snad výhybkáře ne-
bo prodavače, ale to bys musel mít
jedničku z počtů. Nebo bys snad mohl
rozvážet zeleninu. Nevím. Musíš kou-
kat, no. Práce je všude habaděj, ale
já už musím letět, mám málo času...

vypr. A uletěla.

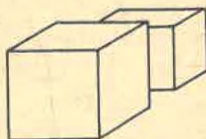
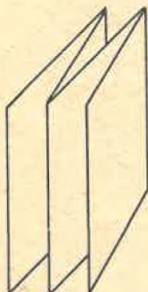
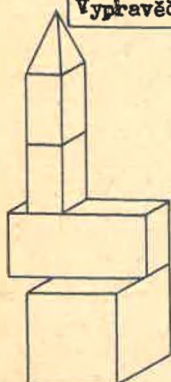
Král ještě chvíli stál nerozhodně,
ale potom už si jistě něco vybral.
Nevím přesně, co to bylo. Nejspíš
rozváží tu zeleninu... To je docela
hezká práce a ke švestkám je při ní

pak vyjde, smekne čepici
a představí se

blízko. Jisté však je, že se z něho
stal docela obyčejný člověk. I jmé-
no má teď docela obyčejné:

Král : František Král.

Zedníci postaví z věže zámku kostel, za kterým je
ještě jedna kostka pro faráře. Leporelo stojí slo-
ženo ve středu scény a odděluje kostel od úřadu,
kde se posadí úředník, který spí.
Vypřevěč se připraví na pravé straně.

Koník a sůvička vyjdou

na scénu, drží se za

ruce a navzájem se
představí :

sův. : Další pohádka je o stříbrkoníčkovi
a hihisůvičce.

Sůvička položí ko-
níčkovi ruku na ra-
meno a cupitají ke
kostelu.

vypr. Byl jeden koníček stříbrný a byl to
stříbrokoníček. Cupital, cupital - a
na zádech mu seděla sůvička. Ta byla
veselá, stále se hihotala a byla to
hihisůvička. Jeli k farářovi, aby je
oženil. A ten měl zlaté zuby a za-
kroužil hlavou, prý -

farář vystoupí na farář:
kostku, která stojí
za kostelem.

Kdo to kdy viděl, aby se koník a sů-
vička ženili!

vyp. Oni povídají:
oba: My nejme jen tak, my jme stříbro-
koník a hihisůvička.

A farář jim povídá :

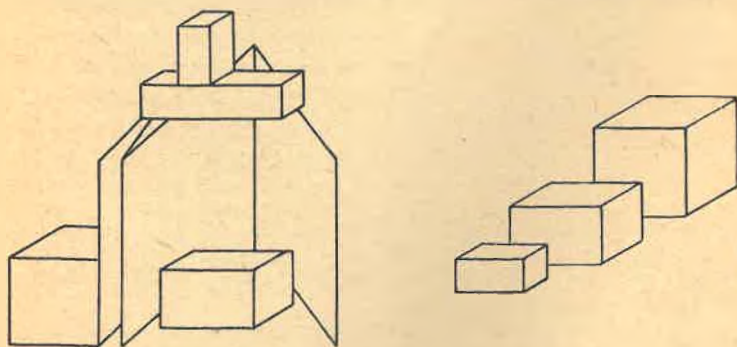
Koník a sůvička je-
dou na úřad, zaklepá-
ním vzbudí spícího vyp. Farář : Jděte k šípku a doneste si z úřadu
papírek plný podpisů a razítek, po-
tom se uvidí.

úředník. A tak stříbrokoník a hihisůvička
cupitali na úřad a úředník se tam
na ně zamračil přes brýle a povídá
jim :

úřed.: Kdo to kdy slyšel, aby se takoví dva
nakonec orazítkuje
i koníka a zas usne
tralaláci pomíchaní ženili. Ani vi-
dět vás už nikdy nechci!

vypr. A tak šli a byli smutní. A ze stří-
brokoníčka byl jen šedivý koníček a
hihisůvička se už nehihotala a byla
to jen sůvička. A koník šel do stá-
je a sůvička do černého lese. Škoda!
Jaká to mohla být hezká pohádka!

Na levé straně postaví zedníci chaloupku. Školičku
na pravé straně tvoří tři kostky za sebou (školní
lavice). První vypravěč(ka) stojí u chaloupky,
druhý(á) u školičky.

Vběhne dítě, prohlíží
si chaloupku i ško-
ličku a ohlásí:

dítě: Sedmá pohádka je o švestkové cha-
loupce a veselé školičce.

(Pohádka má 2 vypr.)

Babička sedí na kostce
v chaloupce.

vypr. Byla jedna švestková chaloupka, v
té švestkové chaloupce bydlela švest-
ková babička a ta švestková babička
dělala tuze dobré švestkové knedlí-
ky. A když jich jednou udělala not-
nou mísu, sedla si na stoličku a po-
vídá smutně:

bab. Kdopak mi pomůže moje dobré švestko-
vé knedlíky sníst?

vyp.1. Ale protože to nikdo nevěděl, zůsta-
la švestková babička i švestková cha-
loupka smutná a z mísy švestkových
knedlíků se smutně kouřilo.

Paní učitelka přivá- vyp.2. A byla jedna veselá školička a v té
dí děti a usazuje je
na kostky, děti se
veselí a hlásí se, a
vůbec - dělají školn.
Paní učitelka postaví
děti do dvojstupu a
vede je k chaloupce.

vyp.2. A byla jedna veselá školička a v té
veselé školičce učila veselá paní
učitelka veselé školáčky. A tu se
stalo, že ti veselí školáčkové dosta-
li veselý hlad. I nechala veselá pa-
ní učitelka veselé školáčky nastou-
pit do veselého dvojstupu a všichni
šli vesele navštívit švestkovou ba-
bičku. Když přišli k švestkové cha-
loupce, veselá paní učitelka zatuka-
la na švestkové dveře a veselí ško-
láčci zavolali:

Paní učitelka diriguje děti: Švestková babičko, je nás jen maličko,
a děti parodují ško- jsme veselí školáčci a máme veselý
lácký přednes. hlad!

vyp.1. I zaradovala se švestková babička ve
švestkové chaloupce a když to slyšela

Děti se postaví do bab.:
fronty jako v dru- vyp.1.
žině.

Děti se vrací do
školy, sedají na kost-
ky, jí knedlíky a dě-
lají rošťárnu.

Děti vstanou, chytanou děti:
se pí.uč. za nataženou
ruku a dělají zvony, na-
konec všechny spadnou.

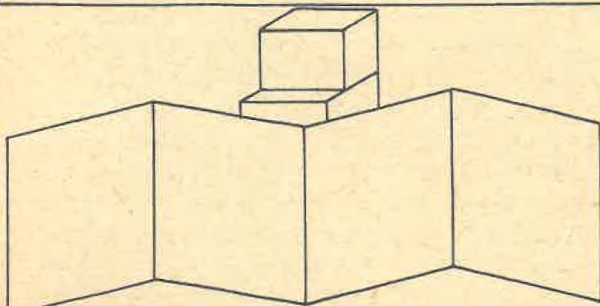
povídá :

I jen pojďte dál, pěkně vás vítám!
A dala každému na talířek voňavé
švestkové knedlíky.

vyp.2. Tak byla švestková chaloupka veselá,
veselily se i švestkové knedlíky, na
kterých si pochutnávala veselá paní
učitelka a veselí školáčky. Ba i ve-
selá školička se veselila, protože
k ní veselý vítr zafoukal švestko-
vou vůni.

I rozhoupala veselá školička veselý
zvonec a už je té švestkové pohád-
ky konec.

Zedníci postaví věž (obě velké kostky a ještě jedna
střední na sobě) a schůdky, aby se na ni dalo vyléz-
ti.

Zvoneček táhne za
ruku Bimbula a hlásí
obecenstvu:

Zvon a zvoneček si vypr.
sádnou na věž

Já jsem zvon Bimbula a on je zvone-
ček Bimbuláček.

Vlastně ne - to je špatně.

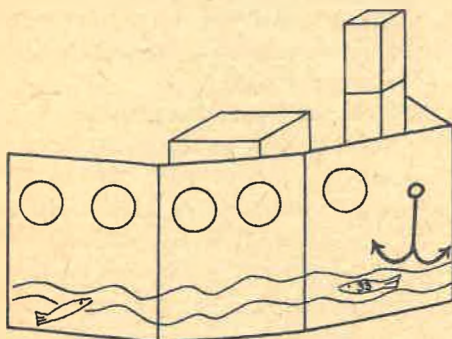
Já jsem zvoneček Bimbuláček a on je
zvon Bimbula.

Na vysoké věži visí zvon Bimbula a
zvoneček Bimbuláček.

- zvon: Zvon Bimbula má hlas hluboký jako temná tůň
- zvoneč. a zvoneček Bimbuláček má hlásek, jako když pramínek ze skály crčí.
- vypr. Celý týden se spolu houpou ve větru a zpívají tichounce jenom pro sebe takové obyčejné všední písničky o vlaštovkách a oblacích a o měsíci a netopýrech. Nikdo o těch jejich písničkách neví, jenom oni dva, protože nikdo na světě nemá taková tenoučná ouška, aby takové tichounké písničky slyšel.
- oba : Jenom jedinkrát do týdne spolu zpívají zvon
- zvony : Bimbula a zvoneček Bimbuláček jednu píseň nahlas.
- vypr. Je to v neděli v poledne, kdy jsou všechny děti doma a cinkají lžičkami a talířky, kdy pačci a kočička čekají kosti a drobty, kdy z kuchyně voní nedělní polévka a všechny ty dobroty. V tu chvíli se zvon Bimbula a zvoneček Bimbuláček rozezní a hlaholí a pějí takovou slavnostní píseň beze slov.
- zvon : Zvon Bimbula zní hlubokým hlasem jako temná tůň a je to zpěv bohatýrské síly.
- zvonek: Zvoneček Bimbuláček zní tenkým hlasem, jako když pramínek ze skály crčí, a je to zpěv plný radosti a veselí.
- zvon : V tu chvíli do každého vstoupí ta Bimbulova bohatýrská síla
- zvonek: a ta Bimbuláčkova radost a veselí,

oba: cinkají lžičky a lidé se mají rádi.

Zedníci rychle otočí lepo-relo, poprvé se ukážou oba-
censtvu díly 5,6,7 - které tvoří jeden obraz lodi.
Díl 8 se zahne. V této lodi postaví zedníci komín a
kapitánský místek. Vypravěči se schovají v lodi, os-
tatní jdou za scénou.

U kormidla lodi stojí v.1.
vypravěč, který uváděl
vstupní pohádku.
Začíná jako první.

Víte, co udělám, až jednou bude na
zemi všechno v pořádku? Až budou žít
všichni lidé rozumně a bude věčný
mír? To budu mít svou bílou štíhlou
loď. A s tou bílou štíhlou lodí po-
pluji až tam, co je to zelenomodré
čistounké moře. To moře bude prohrá-
té a uprostřed toho moře zastavím.
A potom začnu tichounce pískat jednu
takovou tajemnou písničku.

vyp. 2. A tu začnou odevšad připlouvat duho-
vé rybičky a budou naslouchat. Až
jich bude mnoho, přemnoho, začnou vy-
strkovat z vody růžové tlamičky a
začnou tu tajemnou písničku tichoun-
ce zpívat.

Další vypravěči,
kteří byli zatím
schováni za lepo-
relem, postupně vstá-
vají a opírají se o
kraj lodi a pokraču-
jí ve vyprávění.

vyp.3. I začneme pomalu plout od ostrova k ostrovu, od pobřeží k pobřeží, a stále budeme všichni zpívat tu tajemnou píseň.

Všichni účinkující, vyp. 4. A všude budou přibíhat na břeh lidé a děti a zvířátka, budou přilétat ptáci a motýli a všichni budou s podivem naslouchat té tajemné písni a budou pozvolna přidávat své hlasy k našim hlasům.

vyp. 5. Když tak obeplujeme všechno kolem dokola, bude tou písní znít celý svět a každému bude, jako by tu píseň pradávno znal, jako by ji měl odjakživa uloženou v srdci. A všichni se při tom budou usmívat a budou se držet za ruce. A i když každý bude mít jinou tvář - v srdci budou mít všichni společnou radost a lásku.

vyp. 6. Nad námi budou zářit zelené, stříbrné a zlaté hvězdy a bronzový měsíc a jasné hřejivé slunce. Ale my budeme všichni dobře vědět, že ze všech nejkrásnější je naše země.

znovu v.1. A potom, v kterousi chvíli otočím svou bílou štihlou loď a pojeďu domů.

dítě : Protože to nejhezčí místo na světě bude vždycky doma -

děti : u maminky.

O P O N A .

